

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Vukovics István ügyvéd (címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű, **II.rendű felperes neve** II. rendű, **III.rendű felperes neve** III. rendű (címük) és **IV.rendű felperes neve** (IV. rendű felperes címe) IV. rendű felpereseknek - a dr. Ozsváth Ferenc ügyvéd (címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Somogy Megyei Bíróságon indított perében a 2010. szeptember 21. napján kelt 24.P.20.894/2010/9. számú ítélet ellen az I. és IV. rendű felperesek által 10. sorszám, az alperes által 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I., III. és IV. rendű felperesek részére elmaradt jövedelem címén megítélt egyösszegű kártérítésre vonatkozó fellebbezett részében megváltoztatja, és a felperesek keresetét teljes egészében elutasítja, míg az I. rendű felperes részére megítélt jövedelemvesztéseget pótló kártérítési járadékra vonatkozó fellebbezett részében helybenhagyja.

Az elsőfokú ítéletnek a költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit mellőzi és helyette kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek az I. rendű felperes 217.000 (kettőszáztizenhétezer) forint, a III. rendű felperes 156.200 (egyszázötvenhatezer-kettőszáz) forint, a IV. rendű felperes 166.000 (százhatvanhatezer) forint elsőfokú eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - az I. rendű felperes 260.000 (kettőszázhatvanezer) forint, a III. rendű felperes 158.800 (egyszázötvennyolcezer-nyolcszáz) forint, a IV. rendű felperes 116.500 (száztizenhatezeröttszáz) forint, míg az alperes 280.000 (kettőszáznyolcvanezer) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - a bírósági gazdasági hivatal felhívására - az I. rendű felperes 29.500 (huszonkilencezer-öttszáz) forint, az alperes 363.000 (háromszázhatvanháromezer) forint állam által előlegezett költséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek az I. rendű felperes 78.000 (hetvennyolcezer) forint, a III. rendű felperes 20.000 (húszezer) forint, a IV. rendű felperes 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - az I. rendű felperes 150.900 (százötvenezer-kilencszáz) forint, a III. rendű felperes 38.000 (harmincnyolcezer) forint, a IV. rendű felperes 93.200 (kilencvenháromezer-kettőszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Ifjabb S.F., az I-II. rendű felperesek gyermeke, a III. rendű felperes testvére és a IV. rendű felperes zenésztársa 2006. október 23. napján a T. Zs. A.-né által vezetett gépjármű utasaként halálos közlekedési balesetet szenvedett. A felperesek a perben az ifj. S. F. halála miatti vagyoni, illetve nem vagyoni káraikat érvényesítették az alperessel, mint a károkozó gépjármű üzembentartója által kötött felelősségbiztosítási szerződés alapján helytállásra köteles biztosító társasággal szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, 1.553.760 forint vagyoni kárt elmaradt jövedelem címén, 21.400 forintot a gyászruhák költségére, összesen 2.575.160 forintot és ennek késedelmi kamatát; a II. rendű felperesnek 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és 24.000 forintot gyászruha költség címén, összesen 1.024.000 forint kártérítést és ennek késedelmi kamatát; a III. rendű felperesnek 500.000 forint nem vagyoni kártérítést, 1.553.760 forint vagyoni kártérítést elmaradt jövedelem címén, 4.800 forintot koszorúkölségre, 25.600 forintot gyászruhaköltség címén, összesen 2.084.160 forint kártérítést és ennek késedelmi kamatát; a IV. rendű felperesnek 1.553.760 forint vagyoni kártérítést elmaradt jövedelem címén és ennek késedelmi kamatát; az I-II. rendű felpereseknek 14.400 forintot koszorúkölség címén, 137.200 forint hátralékos kártérítési járadékot elmaradt megtakarítás címén, valamint 2009. október 1. napjától havonta 6.160 forint kártérítési járadékot elmaradt megtakarítás címén.

A Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.420/2009/5. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. és II. rendű felperesek részére elmaradt megtakarítás címén megítélt vagyoni kártérítésre vonatkozó fellebbezett részében helybenhagyta, míg az I. és II. rendű felperesek részére megítélt nem vagyoni kártérítésre vonatkozó fellebbezett részében részben megváltoztatta, és az alperes által az I. és II. rendű felpereseknek fizetendő nem vagyoni kártérítés tőkeösszegét személyenként 1.500.000 forintra felemelte. Az elsőfokú ítéletet az I., III. és IV. rendű felperesek részére elmaradt jövedelem címén megítélt kártérítésre vonatkozó részében, és az I. rendű felperes által igényelt jövedelemvesztéséget pótló kártérítési járadékot elutasító részében -

az elsőfokú perköltségre, a feljegyzett elsőfokú eljárási illetékre és az állam által előlegezett költség viselésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban hozott ítéletével az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 2.191.200 forintot és ennek késedelmi kamatát, a III. rendű felperesnek 638.695 forintot és ennek késedelmi kamatát, a IV. rendű felperesnek 956.160 forintot és ennek késedelmi kamatát, valamint az I. rendű felperesnek 2011. január 1. napjától minden év augusztus 30. napjáig évi 212.480 forint járadékot. Rendelkezett az elsőfokú perköltség, a feljegyzett eljárási illeték és az állam által előlegezett költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes és két gyermeke, ifj. S.F. és a III. rendű felperes tizenöt éve egy nemzetközi műsort játszó zenekart működtetett H. D. B. néven. A B. és T. B. T.-vel 2006. május 21. napján megkötött szerződéssel az I. és III. rendű felperes, valamint ifj. S. F. vállalták, hogy 2006. június 9. napjától augusztus 28. napjáig a H. P. K. vendéglőben minden nap 17 óra 30 perctől 23 óráig zenei szolgáltatást nyújtanak, személyenként 4.000 forint napidíjért. 2006. október 8. napján a IV. rendű felperessel bővült zenekar P. B. R.-el kötött szerződést zenei szolgáltatás nyújtására. A szerződésben foglalt kötelezettségüknek 2007. január 1. napjától 2007. december 31. napjáig heti három alkalommal, a nagyberki T. P. és R. ben kellett volna eleget tenni, személyenként 15.000 forint napidíjért. Ifj. S. F. halálát követően P. B. R. a szolgáltatási szerződést felmondta.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2007. január 1. napjától december 31. napjáig terjedő időszakra a IV. rendű felperessel bővült zenekarban dolgozva az I., III. és IV. rendű felperesek - a járulékok levonását követően - személyenként 1.942.200 forint díjazásban részesültek volna. P. B. R. a szerződést azért mondta fel, mert számára ifj. S.F. személye volt a fontos, nélküle nem kívánta foglalkoztatni a zenekart. Ezen túlmenően mind az I. rendű felperesnél, mind pedig a III. rendű felperesnél ifj. S.F. halála miatt elhúzódó gyászreakció alakult ki, amely szintén megalapozta a szerződés felmondását. A szerződés megszűnését követően P. B. R. másik zenekarral megállapodást nem kötött, ennek azonban az elsőfokú bíróság szerint megfelelő indokát adta. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes köteles mindhárom felperes részére - a kármegosztásra figyelemmel - az elmaradt jövedelem 80%-ának megfelelő 1.553.760 forint megtérítésére, amelyet azonban a III. és IV. rendű felperesek esetében az ezen időszak alatt ténylegesen megszerzett jövedelemmel csökkenteni kellett. Az I. rendű felperes által igényelt jövedelemvesztéseget pótló kártérítési járadékkal kapcsolatosan figyelembe vette a B. és T. B. T.-vel 2006. május 21. napján megkötött szerződést. E szerződés alapján a 2006. évi nyári szezonban az I. rendű felperes napi 4.000 forint jövedelemhez jutott, amely a járulékok levonása után évi 265.600 forint bevételnek felel meg. 2008. évtől kezdődően az I. rendű felperes e szezonális tevékenységből származó jövedelmétől elesett, ezért - levonva a járulékokat és

figyelembe véve a kármegosztás arányát is - évi 212.480 forint megfizetésére tarthat igényt. Ennél magasabb összeget az elsőfokú bíróság nem talált megállapíthatónak, mert a tanúk az egyéb alkalmi munkából származó jövedelem nagyságára nyilatkozni nem tudtak, a Foglalkoztatási és Szociális Hivatal Informatikai Igazgatóságának Statisztikai és Elemzési Főosztálya pedig a vendéglátóhelyi zenész keresetére 2006-2007. évben adatot nem szolgáltatott.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása érdekében az I. és IV. rendű felperesek, valamint az alperes fellebbezett. Az I. rendű felperes a jövedelemveszteséget pótló kártérítési járadék havi 80.000 forintra, míg a IV. rendű felperes az elmaradt jövedelem címén megítélt egyösszegű kártérítés 1.553.760 forintra történő felemelését kérte. Az I. rendű felperes szerint a tanúk nyilatkozatából az is megállapítható, hogy 2006 évben az egyes alkalmi rendezvényeken való fellépés során a zenekari tagok milyen jövedelemben részesültek. Kérte figyelembe venni a statisztikai hivatal által közölt összehasonlító adatokat is, amelyek szerint a vendéglátóhelyi zenészek 2008-ban 76.974 forint, míg 2009-ben 125.425 forint átlagkeresettel rendelkeztek. A IV. rendű felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a zenekari szereplések mellett 2005. november 1. napjától szakszervezeti titkárként és kirendeltség vezetőként dolgozik, mely tevékenységét a zenekar 2007. évi tervezett fellépései esetén is ellátta volna. Az ebből származó havi 60.000 forinttal ezért a részére megállapított kártérítés összege nem csökkenthető.

Az alperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesek a marasztalási összegnek megfelelő jövedelemveszteségüket nem bizonyították. Az általuk csatolt szerződések a jogszerűen megszerzett jövedelem igazolására nem alkalmasak, tanúvallomásokkal pedig a jövedelemveszteség mértéke eleve nem bizonyítható. A jövedelmek igazolására ugyanis az adóbevallás szolgál, a nem adózott jövedelem illegális, amelyre kártérítési igényt alapítani nem lehet. Kizártnak tartotta azt is, hogy a P. B. R. szerint is leszálló ágba került panzió csak a zeneszolgáltatásra évi 10.000.000 forintot áldozott volna. A közvetítési lapot nem tartotta érdemi bizonyítéknak, miután az ott szereplő adatokat a IV. rendű felperes igazolta. Megítélése szerint a felperesek a megismételt eljárásban sem bizonyították, hogy ifjabb S.F.halála után a zenekari tagoknak nem volt lehetőségük más zenekarhoz csatlakozni, vagy egy új zenekart alapítani.

A felperesek fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése túlnyomó részében alapos.

A másodfokú bíróságnak a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet elleni fellebbezések folytán kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a csatolt okiratok, tanúvallomások és egyéb bizonyítékok alapján az I., III. és IV. rendű felperesek a Ptk. 339.§-a (1) bekezdésének anyagi jogi, illetve a Pp. 164.§-a (1) bekezdésének eljárási szabályából következő bizonyítási kötelezettségüknek eleget téve az elmaradt vagyoni előnyben megnyilvánuló kárukat, és annak mértékét sikerrel bizonyították-e.

A Ptk. 355.§-ának (4) bekezdéséből következően a kár fogalmának egyik tartalmi eleme az elmaradt vagyoni előny, amelynek megtérítésére a károsult kártérítés címén igényt tarthat. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy elmaradt haszonként csak az a vagyoni előny érvényesíthető sikerrel, amely károkozás hiányában kétségtelenül elérhető lett volna, és reálisan ellenőrizhető adatokon alapul.

Az I. és III. rendű felperesek, valamint az ifj. S. F. által alapított és alkalomszerűen a IV. rendű felperessel bővült H. D. B. zenekar az ifj. S. F.halálát megelőző mintegy kettő héttel, 2006. október 8. napján kelt szerződés szerint arra vállalt kötelezettséget, hogy 15.000 forint/nap/fő díjazásért 2007. január 1. napjától 2007. december 31. napjáig heti három napon (péntek-szombat-vasárnap) 18 órától 22 óráig zenét szolgáltat a n.-i T. P. és R.-ben. Figyelemmel arra, hogy a tanúvallomások szerint a zenekar korábban részben alkalmi jelleggel dolgozott (lakodalmakban, szilveszterkor, egyéb rendezvényeken zenéltek), illetve szezonális munkát végeztek (május elejétől augusztus 20. napjáig a B.-n, autóbuszos külföldi turnusok érkezése és távozása esetén heti 2-3 nap időtartamban) a perbeli szerződés a korábbi helyzethez képest lényegesen kedvezőbb volt a zenekar számára, mert egy évi határozott időre biztosított volna számukra munkát. A Pf.III.20.420/2009/5.számú végzésben is kifejtettek szerint mindez önmagában felvetette annak a szükségességét, hogy a bíróság fokozott körültekintéssel vizsgálja a szerződés tartalmát, teljesítésének feltételeit.

A megismételt eljárásban meghallgatott tanúk vallomása szerint a 2005-ben, illetve 2006-ban b.-i szezonális munkát végző zenészek 5.000 és 10.000 forint közötti napi díjat kaptak. Ennél nagyobb összegben csak akkor részesültek, ha alkalmi rendezvényen való zenélést vállaltak, illetve egyedüli zenészként, tehát nem zenekarban játszottak. A 2006. október 8. napján megkötött szerződéssel a H. D. B. zenekar egy idegenforgalmi szempontból kiemelkedőnek nem tekinthető településen, huzamosabb időre vállalkozott zenei szolgáltatás nyújtására, így a szerződésben kikötött napi és személyenkénti 15.000 forint messze eltúlzottnak tekinthető.

A szerződéssel P. R. egy évi időtartamra heti három napon keresztül kívánta foglalkoztatni a zenekart, amely megközelítőleg 10.000.000 forintos éves költséget jelentett volna csak a zeneszolgáltatásra. A megismételt eljárásban sem merült fel olyan bizonyíték, amely akár csak valószínűvé tette volna, hogy ezt az összeget önmagában a zeneszolgáltatásra képes lett volna előteremteni.

P. R. a megismételt eljárásban tett tanúvallomásában azt is elmondta, hogy a korábbi eljárás idején még csak tervezett éttermet megnyitotta, amely azóta is működik. Az I. rendű felperessel megkötött szerződés felbontását követően azonban más zenekarral nem kötött szerződést, élőzene szolgáltatás nincsen. Ennek indokaként részben arra hivatkozott, hogy olyan színvonalú zenekar, mint a H. D. B. K.-n legfeljebb kettő van, de azok nemzetközi műsort nem játszanak, másrészt az igazán jó zenekarok a perbeli szerződésben kikötött díjazásért nem

vállalják a fellépést. Ezeket az indokokat az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság nem fogadta el. A korábban már részletezettek szerint a felek szerződésükben kimagasló napidíjat kötöttek ki, tehát nem igazolható, hogy a megrendelő részéről fennálló komoly szándék esetén ezért az összegért más zenekarral ne lehetett volna szerződés kötni. Másrészt pedig a T. P. működési engedélyében foglaltakat is figyelembe véve semmilyen magyarázatát nem adta a tanú annak, hogy mi indokolta az egyébként magas színvonalú, de nemzetközi műsorral nem rendelkező zenekarok mellőzését.

A közvetítési lapot a másodfokú bíróság sem tekintette érdemi bizonyítéknak, miután azt a IV. rendű felperes állította ki, a b.-i központba történt megérkezésének időpontját pedig - konkrét bizonyíték hiányában - a megismételt eljárásban sem lehetett megállapítani.

Mindezekre a körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú eljárásban beszerzett bizonyítékok nem alkalmasak annak megállapítására, hogy a közlekedési baleset elmaradása esetén az I., III. és IV. rendű felperesek a 2006. október 8. napján kelt szerződésben kikötött jövedelemhez ténylegesen hozzájutottak volna, ezért - mellőzve az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes ténymegállapításait - az elsőfokú bíróság ítéletét az I. III. és IV. rendű felperesek részére elmaradt jövedelem címén megítélt egyösszegű kártérítésre vonatkozó fellebbezett részében a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperesek e tekintetben előterjesztett keresetét elutasította.

Alaptalannak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az I. rendű felperes részére megítélt jövedelemvesztéséget pótló kártérítési járadékra vonatkozó rendelkezéseit támadó fellebbezéseket.

A Ptk. 356.§-ának (1) bekezdéséből következően a sérült akkor követelhet járadékot, ha munkaképessége a baleset folytán csökkent, és keresete (jövedelme) önhibáján kívül kisebb, mint amennyi a baleset előtt volt.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény szerint az I. rendű felperesnél fia halálát követően szorongásos és depressziós zavar, csökkent kontaktuskészség és magányosságérzés, valamint a hozzátartozó elvesztésével okozati összefüggésben kialakult elhúzódó gyászreakció mutatkozott. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság is elfogadta, hogy az I. rendű felperes a fia halálát követő időszakban a zenei-szórakoztató tevékenységét pszichés tünetei miatt nem tudta folytatni, ezt követően pedig - elsősorban életkorára figyelemmel - egy más zenekarba való beilleszkedés olyan nehézséget jelentett volna számára, amelynek leküzdése tőle már nem volt elvárható.

A Ptk. 357.§-ának (1) bekezdése alapján a sérült személy keresetvesztését (jövedelemvesztését) általában a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell megállapítani. A keresetvesztés (jövedelemkiesés) megállapításánál figyelembe kell venni azt a jövőbeli változást is,

amelynek meghatározott időpontban való bekövetkezésével már előre teljes bizonyossággal lehet számolni.

A perben nem volt vitás, hogy a zenekar tagjai a zenélésből származó jövedelmet nem vallották be, adófizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. E kötelezettség elmulasztása azonban a tanúvallomásokkal is igazolt jövedelemszerző tevékenység folytatása mellett önmagában nem teszi megalapozatlanná a kártérítési követelést, legfeljebb megnehezíti a kár mértékének bizonyítását. Az I. rendű felperes a járadékalap megállapításánál kérte figyelembe venni a 2006. október 8. napján megkötött szerződés alapján elérhető jövedelmet, a 2006. évi nyári szezonban a B.-nél ténylegesen elért jövedelmet, amelynek bizonyítására csatolta a B. és T. Bt.-vel 2006. május 21. napján megkötött szerződést, a 2006 év alkalmi rendezvényein realizált jövedelmet, valamint a Foglalkoztatási és Szociális Hivatal által közölt összehasonlító adatokat.

Az elsőfokú bírósághoz hasonlóan a másodfokú bíróság is számításba vette a B. és T. Bt.-vel kötött szerződés szerinti 4.000 forintos napidíjat, elfogadva a szerződés későbbi csatolásának a megismételt eljárásban előadott indokait. A szerződés teljesítését egyébként a tanúk bizonyították, az abban megjelölt napidíj pedig nem haladta meg a tanúvallomások alapján megállapítható szokásos napidíjat. A 2006. évi egyéb bevételeit az I. rendű felperes egyértelműen nem jelölte (mely időpontokban, hol végzett zenei szolgáltatást, milyen díjazás ellenében), és erre vonatkozóan konkrét bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. A 2006. október 8. napján kelt szerződésben kikötött díjazást pedig a korábban már kifejtett indokokra figyelemmel nem lehetett figyelembe venni. Mindezek alapján a másodfokú bíróság is helyesnek találta az elsőfokú bíróság által megállapított járadék összeget, amely a 2008-ra, illetve 2009-re vonatkozó összehasonlító adatok ismeretében sem emelhető. K. B. tanúvallomása szerint az utóbbi időben a forgalom visszaesése miatt a B.-n is korlátozottá váltak a lehetőségek, így teljes bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a zenekar további működése esetén bevételeik, és így az I. rendű felperes jövedelme is növekedett volna. Ezen túlmenően pedig a Foglalkoztatási és Szociális Hivatal a teljes munkaidőben foglalkoztatott vendéglátóhelyi zenészek jövedelmi adatait közölte, így az I. rendű felperes esetében egyébként is csak az ott feltüntetett összeg arányos része lenne figyelembe vehető.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit mellőzte, és helyette a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése, 253.§-ának (3) bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986 (VI.26.) IM rendelet (Kmr.)13.§-ának (2) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja, és 4/A.§-ánk (1) bekezdése alapján az alábbiak szerint rendelkezett:

Az I. rendű felperes által igényelt 6.559.500 forinttal szemben keresete 1.777.960 forint összegig volt alapos, így - a hatályon kívül helyező végzésben megállapított

költségekre is figyelemmel - 280.000 forint elsőfokú perköltség és 290.000 forint illeték megfizetésére köteles. A III. rendű felperes 3.480.200 forint pertárgy értékű keresete 530.400 forintban vezetett sikerre, ezért terheli 196.250 forint perköltség és 177.500 forint illeték. A IV. rendű felperes keresete teljes egészében alaptalan volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles 166.000 forint perköltség és 116.500 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére. A II. rendű felperes 3.157.350 forintot igényelt, keresete 1.565.560 forintig volt alapos, ezért a Kmr. 15.§-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az eljárási illetékben való marasztalását mellőzte. A Pp. 81.§-ának (2) bekezdése alapján ügyvédi munkadíjra is igényt tarthatna, fellebbezés hiányában azonban részére elsőfokú perköltséget nem lehetett megállapítani. Az igazságügyi orvos-szakértő igénybevétele a nem vagyoni kártérítés iránti kereset elbírálása szempontjából volt meghatározó jelentőségű, ezek tekintetében a felperesek keresetét nyilvánvalóan eltúlzottnak nem lehetett tekinteni (Pp. 81.§-ának (2) bekezdése), ezért az ezzel kapcsolatos állam által előlegezett költség megfizetésére az alperes köteles. A gazdasági szakértő díjából a pervesztesség-pernyertesség arányát szem előtt tartva 31.865 forint esik az I. rendű felperesre, a II. rendű felperes marasztalását a bíróság a Kmr. 15.§-ának (1) bekezdése alapján mellőzte, az alperesre eső költség 27.310 forint. Az alperes így összesen 358.000 forint állam által előlegezett költséget és 231.300 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket köteles megfizetni.

A felperesek fellebbezése sikertelen volt, az alperes fellebbezése túlnyomó részében sikeres, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján az I., III. és IV. rendű felperesek kötelesek az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló, és az R. 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján számított másodfokú perköltséget fizetni. Az I. rendű felperes által vitássá tett követelés összege 747.600 forint, az alperes I. rendű felperest érintő fellebbezése tekintetében a vitás követelésrész 1.766.160 forint, így az I. rendű felperes összesen 78.000 forint másodfokú perköltség és 150.900 forint eljárási illeték megfizetésére köteles. Az alperes III. rendű felperes érintő fellebbezésének értéke 638.695 forint, így a III. rendű felperest terheli 20.000 forint másodfokú perköltség és 38.000 forint eljárási illeték. A IV. rendű felperes fellebbezésében vitássá tett követelésrész 577.600 forint, az alperes fellebbezése a IV. rendű felperest érintő részében 956.160 forint, vagyis a IV. rendű felperes köteles fizetni 48.000 forint másodfokú perköltséget és 93.200 forint fellebbezési eljárási illetéket.

Pécs, 2011. április 7.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró